

τὸ γὰρ ἀρεῖον ἀπειρήθεν τέλος τέλειον, τὸ δὲ ἄ-
 πέλειον τέλος, ὡς ἀπλοῦς εἰπεῖν, οὐδὲν ἄλλο
 ἢ δόξειεν εἶναι ἢ ὁδωμονία· τίς δὲ ὁδω-
 μονία ἐκ πολλῶν ἀγαθῶν συνήθηται. ἐὰν
 δὴ τὸ βέλπρον σκοπῶν, καὶ αὐτὸ συναρμω-
 μένῃ αὐτὸ ἕσται αὐτὸ βέλπρον· αὐτὸ γὰρ βέλπ-
 ρον ἕσται αὐτὸ βέλπρον· αὐτὸ γὰρ βέλπ-
 ρον ἕσται αὐτὸ βέλπρον. βέλπ-
 ρον δὲ ὄντι ὑγίεια· εἰ δὴ τούτων παύτων βέλ-
 προν, καὶ αὐτὸ αὐτὴ βέλπρον· ἀτοπον δὲ
 συμβαίνει, οὐ δὴ ἴσως γὰρ οὕτω σκοπεῖον τὸ
 βέλπρον· ἀλλ' ἄρα γὰρ οὕτως, ὅτι χωρὶς αὐ-
 τῆς ἢ καὶ πρὸς αὐτῶν, ἢ γὰρ ὁδωμονία ὄντι
 ἕκαστων ἀγαθῶν συνήθηται· τὸ δὲ εἶναι ἄ-
 γαθῶν σύγκρισις, σκοπεῖν εἰς τὸ ὄντι βέλπρον,
 ἀτοπον· οὐ γὰρ ὄντι ἄλλο πρὸς χωρὶς τούτων ἢ
 ὁδωμονία, ἀλλὰ ταύτων. ἀλλ' ἄρα γὰρ ἕκασ-
 τὸς ὁρῶν εἰς τὸ σκοπεῖται συγκρίνων τὸ ἄ-
 ρεῖον εἶναι αὐτῶν τίς ὁδωμονία τίς ἐκ
 τούτων ἢ ἀγαθῶν οὕσαν, συγκρίνων πρὸς
 ἄλλα ἢ μὴ ὄντι ἐν αὐτῆς οἰότητα, οὕτως τὸ ἄ-
 ρεῖον σκοπῶν, ὁρῶν εἰς σκοποῖτο. ἀλλ' ἕ-
 σται ἀπλοῦς τὸ ἀρεῖον ὁ ζήτημα νῦν ὅτι λέ-
 γοις αὐτὸς εἶναι ἀρεῖον τίς φέρων ἀπαύτων
 ἢ ἀγαθῶν καὶ εἶναι συγκριτοῦσαν. ἀλλ' ἕ-
 σται ἕκαστος ζητητέον ὄντι τὸ ἀρεῖον ἀγαθόν.
 τὸ γὰρ τέλειον ζήτημα ἀγαθόν ἢ φέρωνται
 μόνον οὕτως, οὐ τέλειον ἔκαστος αὐτὸ τὸ ἀ-
 ρεῖον ὁ ζήτημα, οὐδὲ τὸ οὕτως ἀρεῖον.

Κατάλογον γ.

ΜΕτὰ τοίνυν τῆς ἐκ τὰς ἀγαθῶν ἀλλή-
 λω διαίρεσιν. ἔσται γὰρ ἀγαθῶν τὰ μὲν ἐν
 ψυχῇ, ὅτι αἱ ἀρεταὶ τὰ δὲ ἐν τῷ σώματι, οἷον
 ὑγίεια, καὶ ἄλλοι τὰ δὲ ἐκ τῶν πλούτων, ἀρχὴ, π-
 μὴ, ἢ εἰς πᾶσι τοῖσι τοῖσι τούτων ἢ τὰ ἐν
 τῇ ψυχῇ, βέλπρον. τὰ δὲ ἐν ψυχῇ ἀγαθῶν,
 διαίρεται εἰς τρία, εἰς φέρωνται, εἰς ἀρετῶν,
 καὶ ἢ δολιῶν. ἢ δὴ τοίνυν τὸ μὲν τῶν καὶ λέ-
 γομεν παύτων, καὶ οὐκ ἔστι τέλος ἢ ἀγαθῶν,
 καὶ τελειότατον εἶναι ἢ ὁδωμονία, καὶ τῶν τελευ-
 τῶν τὸ φαῖναι εἶναι ἢ ὄντι ποσῶν καὶ ὄντι ζῆναι. τὸ δὲ
 τέλος ὄντι οὐκ ἔστι πλούσιον, ἀλλὰ διπλόν· ἐνὶ μὲν
 γὰρ ὄντι τὸ τέλος, αὐτῆς ἢ ἐνέργεια καὶ ἢ ἕσται
 ὄντι, οἷον τῆς ἕσται καὶ ἕσται γὰρ ἢ ἕσται ἀρετα-
 τῆς τῆς ἕσται· τέλος δὲ ἢ ἕσται. οὐδὲ γὰρ
 αὐτὸ βούλοιο ἕσται τίς ὄντι μὴ μάλῶν ὄντι,
 ἀλλὰ μὲν ὄντι, ἀλλὰ δὲ καὶ ἐπ' ἀκοῆς, καὶ ἢ
 φέρωνται. ὄντι ὄντι καὶ ἕσται καὶ ἕσται ὄντι.

Siquidem optimum, finis est perfectus: ac
 perfectus finis, ut paucis absolvam, nil al-
 liud quam felicitas esse videtur. Ex mul-
 tis porro bonis, felicitatem constare com-
 probatur. Si igitur de eo quod optimū est
 disputans, id quoque reliquis annumeres,
 erit ipsum seipso melius, si quidem opti-
 mum erit. Exempli gratia, salubria & sani-
 tatem pone: tum considera eequid inter i-
 sta omnia sit optimum: sanitas videlicet
 est optimū: ergo, si sanitas horū omnium est
 optimum, ipsum quoque optimum se ipso me-
 lius est: quod est per absurdum. Nō igitur
 ita considerare oportet quod est optimū.
 An verò ita, ut reliqua sine eo non antur
 nunquid hoc esset absurdum? nam felici-
 tas ex quibusdam conflata bonis est. Quæ-
 rere autem, quibus ex bonis ipsa constet,
 sine quod optimum est tuis melius, absurdū
 est. Neque enim est quicquam aliud ab his
 felicitas, verum hæc ipsa. An ita potius re-
 ctè disputationem instituerit, si id quod
 optimum est comparet cum reliquis: puta,
 si felicitatem ex his conflam bonis, cum
 aliis comparet, quæ ea non continentur,
 si hæc id quod optimum esse inquirat,
 an ille rectè disputationem instituerit. Ce-
 terum non est simplex, quod nunc quæri-
 mus, optimum: ut dicat quispiam, opti-
 mum cunctorum bonorum, si singula in-
 ter se compares esse prudentiam. Verum
 hoc fortasse modo, non quærendum est
 optimum bonum: perfectū siquidem quæ-
 ritur bonum. At prudentia sola, neuti-
 quam perfectum: non igitur hoc optimum
 quod quæritur, neque aliud quidquam po-
 ti ratione optimum.

CAPVT III.

Reterea aliam admittunt bona diui-
 sionem. Sunt siquidem bonorum alia
 in animo, ut virtutes: alia in corpore, ut
 sanitas, pulchritudo: alia externa, opulen-
 tia, dominatus, honor, & si quid est huius-
 modi. Horum, quæ in animo, sunt optima.
 Quæ porro in animo sunt bona trifariā di-
 stribuuntur: in prudentiam, in virtutē, & in
 voluptatem. Post hæc igitur, quod profite-
 mur oēs, etiā finis videtur bonorū, idē-
 que absolutissimum esse felicitas: quod sanē
 fatemur esse in bene agēdo, ac benè viuē-
 do. Cæterum dan simplex non est, sed du-
 plex: quorum dan enim est finis ipsa actio,
 vsusque, sicut visus: est nimirum vsus o-
 ptabilior habitus: finis autem est vsus. Ne-
 mo siquidem velit visum habere ea lege
 ut non spectet, sed cōnieat, & oculos clau-
 dat. Idem de auditu, cæterisque dicen-
 dam. Proinde quorum vsus & habitus est